

Případ pro obhajobu: Můj Bože, pan Froome je od přírody neuvěřitelně tvrdohlavý. Vzal si do hlavy nějaký plán; měl pocit, že to je dobrý úmysl. Prokoukl to. Jakmile byl jeho plán úspěšný, všichni pochopili krásu jeho myšlenek.

Případ pro obžalobu: Pan Wiggins nebo agenti téhož si udrželi služby pana Frooma, aby mohli provést specifickou riskantní operaci. V době, kdy si nemohl být jistý dobrým zdravím a kurážným duchem pana Wiggins, pan Froome zvolil tu možnost, že podnikne dobrodružství na vlastní pěst, čímž způsobil panu Wigginsovi fyzickou a duševní újmu a všechno pokazil.

Navíc pan Froome s jistou dávkou drzosti panu Wigginsovi řekl, co má dělat. Pan Wiggins se tak následně dostal „takřka na pokraj“.

Chápal jsem, o co tady jde. Brad byl hvězdou dráhové cyklistiky, kterou pohltilo špičkové závodění na silnici. Vlastně nikdy nedostával příkazy ve stylu, v jakém se udělují rozkazy domestikům. Patřil do důstojnické kasty, na vojnu však předtím nenarukoval.

Jeho zkušenost spočívala jen v tom, že řekl „přidat“, nebo „ubrat“, a svět kolem něj se zrychlil, nebo zpomalil.

Dokonce ani na týmových poradách se nikdy neozval a neřekl: „Dobrá, kluci, přesně tohle dneska provedeme.“ Ta práce se měla udělat pro něj. Na silnici dohlížel na její provedení. Přidat. Ubrat.

Věděl jsem, že přijde nějaká reakce. Všichni viděli, jak jsem jel, a to, v co jsem doufal, že se stane za mnou, se nestalo. Po projetí cílem začalo vyšetřování. Sesypal se na mě houf novinářů.

„Mohl jste dneska vyhrát?!“

„K čemu tam vlastně došlo?“

„Dostal jste pokyn od týmu, abyste se stáhl?“

Podal jsem jim svoje vysvětlení.

Myslel jsem si, že bych dnes mohl získat zpátky nějaký čas, který jsem dřív ztratil. Domníval jsem se, že Bradley jede v dobré pozici. Očividně nejel. Jakmile jsem se to doslechl, počkal jsem na něj a dovedl ho až do cíle.

Dobrý náměstek. O nic nešlo.

Pár žurnalistů přitlačilo.

„Ale vy jste dneska mohl vyhrát, že ano?“

„Dneska jste mohl převzít dres vedoucího jezdce, co na to říkáte?“

Odpovídal jsem v duchu stranické linie. „Vím, že jsem tady proto, abych pracoval pro Brada. Je naším lídrem a já dělám svoji práci, tím to hasne.“

Nikdy jsem se nepokusil říct, že chtít vyhrát by nemělo být považováno za něco tak špatného.

Nicméně Brad byl zjevně podrážděný. Sdělil novinářům, že šlo jen o nedorozumění. Sean měl říct: „Pomalů, pomalů, pomalů,“ ale v tom hluku, jaký vydávali diváci, si Chris myslel, že ho pobízí „Jed', jed', jed'.“ Něco na ten způsob.

Sean Yates mluvil bez vytáček. Řekl, že jsem ho nasral.

Cestou zpátky do hotelu jsem věděl, že ještě něco přijde.

Hotel stál přímo u cíle; mohl jsem skoncovat s výlety autobusem. Jakmile jsem se tam vrátil, někteří kluci dokončovali cvičení na vydýchání v opuštěné místnosti v přízemí.

Mario Pafundi mě potkal a řekl mi pár slov. Typický Mario. „Ne problém, ne problém. Vše dobrý.“

Nikdo nepřišel a nepověděl: „Kriste, co jsi to tam sakra prováděl, Froomey?“

Vydýchal jsem se jako obvykle, vyšel nahoru a osprchoval se. Potom jsem čekal, až Richie skončí na masážním stole, abych si vyřídil pár telefonátů. Přemýšlel jsem, jestli se stahují mračna.

Moje mysl převinula kazetu do místa, kdy jsem před etapou navrhl, jestli budu smět zaútočit. Sean Yates se vyjádřil asi takhle: „No, poslouchej, Froomey, víme, že bys rád zaútočil, ale...“

Dohodli jsme se, že Brada dovedeme přibližně až do posledního kilometru. Zeptal jsem se, jaký by byl rozdíl, pokud bude Brad v bezpečí 5 kilometrů před cílem: „Pokud se příležitost nabídne sama, můžu do toho jít 5 nebo 6 kilometrů před cílem, dokud je cesta pořád obtížná a než se zase narovná?“

Myslel jsem jenom na to, že kdybych mohl vyrazit až 500 metrů před cílem, dokážu získat zpátky jen zlomek ze své ztracené minuty a 25 sekund. Nastoupit tak pozdě by v podstatě znamenalo totéž jako nenastoupit vůbec.

Sean se ke mně pak ještě vrátil a pravil: „Takže jsme tady kvůli tomu, abychom odvedli tuhle práci. Ne, nebudeš nastupovat příliš daleko před cílem.“

Zašel jsem za Seanem znovu a opět se o tom zmínil. „Dneska chci opravdu zaútočit. Cítím se svěží a určitě dokážu stáhnout nějaký čas z toho, co jsem ztratil. Potřebuju mít dostatečnou rezervu na Cadela a Nibaliho, takže kdyby se něco dělo s Bradem, můžu to bez problémů převzít.“

O chvílku později si mě Dave zavolal do zadní části autobusu.

„Froomey, pojď sem na minutu.“

Dave vypadal ustaraně. Jeho hlas zněl znepokojeně. Pokud ho něco znepokojilo, měl oči větší než obvykle. Ted' vypadaly jako dvě planety.

„Froomey, všechny tyhle řeči o útočení začínají lidi zneklidňovat a my sejdeme ze své cesty, pokud nebudeme opatrní...“ Rukama učinil gesto na výraz takovéto soudržnosti týmu. Byl jako znepokojený vikář. V tom okamžiku se skoro až třásl.

Dobrá, řekl jsem si, teď se znepokojuje. Brad musí být naštvaný. A to znervózňuje Seana.

Odvětil jsem mu: „Dave, tohle není to, o čem jsme mluvili. Bylo mi řečeno, že na téhle Tour budu mít svobodu, abych si v horách šel za svým. Tohle nejsou podmínky, za kterých jsem zůstal ve Sky.“

Toho dne brzy ráno jsem zavolal Michelle a řekl: „Prosím tě, projdi si moji smlouvu a jen se podívej, co v ní předně stojí. Chci to dneska Davovi připomenout. Povím mu, že mám veškeré právo na to, abych ke konci horských etap mohl zaútočit. Cítím se čerstvý. Dokážu to.“

Dave jen povídá: „Podívej se, tohle způsobuje značný rozruch. Značný. Pro Brada je to stresující. Sean je prostě, no, on neví, co se chystáš udělat. My od tebe potřebujeme slyšet, že s touhle rolí souhlasíš.“

Já na to: „Poslyš neudělám žádnou pitomost, ale jen si za tím chci dnes jít, aniž bych ohrozil tuhle Tour. Nehodlám to promarnit, pokud se nabídne taková příležitost a Brad bude vedle mě a v bezpečí, pak nevidím důvod, proč bych se do toho neměl pustit.“

Dave okamžitě zareagoval: „No, a co když třeba píchne, až budeš pryč?“

„Opravdu? V každém případě má téměř dvě minuty náskok.“

„Ne, ne, ne, Froomey. Ta šance, že se něco přihodí, je příliš velká, to je až moc velké riziko.“

Vedli jsme hloupou debatu dle nejhoršího možného scénáře, ale v hlavě mi utkvělo, že mají pocit, že moje touha dotáhnout tu minutu a 25 vteřin mě může dostat do pozice, z níž bych ohrožoval Brada. A potom se ze mě

vyklube mizera. Museli si hlídat nekontrolovatelné. Takový scénář se neobjevil v žádné prezentaci našich plánů zhotovené v PowerPointu.

Dostal jsem tedy svoje notičky a vydal se na startovní čáru. Byli jsme zapálení. Pamatuju si, jak jsem se celý den cítil na kole úplně v pohodě, a myslel si, že jsem opravdu čerstvý. Připadal jsem si vážně moc dobře. Proč ne? Každopádně, tohle bylo ráno. A teď bylo teď. Čas důsledků.

Když jsem šel na masáž, náš soigneur David Rozman se na mě podíval a usmál se – byl napůl potěšený a z poloviny nesouhlasil. Věděl jsem, co si myslí: udělal jsi první krok, ale ne ten druhý. Na večeri jsem přišel, když kluci dojídali. Posadil jsem se sám ke stolu.

Sean se u mě zastavil a sedl si vedle. Maličko se usmál a jen řekl: „Ach, Froomey, co s tebou provedeme?“

„Co, Seane? Udělal jsem přesně to, o co jsem byl požádán.“

„No, to jsi neudělal. Nastoupil jsi, nebo ne?“

„To jo, ale podívej, jak se závod vyvinul. Všechno nám hrálo skvěle do karet. Nibali dvakrát zaútočil, byl unavený a já přivedl Brada zpátky k Nibalimu. Dvakrát jsem Nibaliho stáhl a zbavil se Cadela. Byli jsme v perfektní pozici. Opravdu jsem myslel, že Brad bude schopen se udržet ve své partě úplně bez problémů. Jakmile jsem slyšel, že ne, počkal jsem. Takže v čem je problém, Seane?“

Když jsem to vykládal, zdržel jsem se jakékoli agresivity, spíš jsem kladl otázky tak, jako bych se ptal z pozice nevináčka, které nic neví a nic si neuvědomuje.

Sean připustil, že viděl, kdy jsem nastoupil, ale trval stejně na tom, že jsem neuposlechl příkazy, které mi byly uděleny v autobuse. Jenže já jsem se nikdy úplně neztotožnil s tím, co jsme si v autobuse řekli, a on to věděl, protože jsem k tomu měl výhrady. Už vážně nebylo co dodat.

Potom Sean dodal: „Myslím, že Dave s tebou chce dát řeč.“

Taky jsem Seanovi vysvětlil, že existují záležitosti, o nichž patrně nevěděl, a to ve smyslu, že mi Dave slíbil určité věci; že můžu jet na tuhle Tour a že smím jet sám za sebe. Nebo se přinejmenším pokusit jet na přední umístění a nikdo mě nebude držet zpátky. Vylíčil jsem mu, že tohle byly podmínky, kvůli kterým jsem zůstal v téhle stáji, věci, které byly zaneseny v mém kontraktu. Já ho pouze vyplnil. Nebyli jsme agresivní. On jen testoval vodu; já mu vysvětlil něco o přílivu.

***

Někdy v té době se vody zčeřily taky na Twitteru. Cath Wigginsová tweetovala vřelou pochvalu pro Micka Rogerse a Richieho za jejich „nezištnou snahu“ a „opravdový profesionalismus“. Slova „Chris Froome“ k tomu nepřidala a důvodem nebylo, že by na Twitteru přesáhla vymezený počet znaků.

Michelle páčila úspornějším způsobem a použila jediné slovo: „Typický.“ Potom se k tomu vrátila a ještě to rozvedla výrazem „nadmíru zklamaný“. „Pokud chcete věrnost, obstarajte si psa Frooma – kvalitu, jíž si cením, i když ji využívají ostatní.“

Později mi Dave poslal zprávu: „Přijď za mnou do pokoje.“

Jakmile jsem tam vešel, Dave a Tim Kerrison už mě očekávali.

„Dobrá, Froomey, tak nám řekni, co se děje. Co se přihodilo, co tě trápí?“

Bylo to legrační. Svolal schůzi. Očividně měl na srdci něco, co chtěl říct, ale já to vzal rovnou od sebe.

„Poslyš, Dave, tohle není to, s čím jsem souhlasil na konci minulé sezony...“

Prošel jsem všechno, o čem jsem si myslel, že jsme se dohodli, a zeptal se, co se změnilo a proč.

Dave zopakoval přesně to, co už povídal Sean. Brad teď jel ve žlutém. Od tohoto dne nás čekaly už jen jedna horská etapa a jedna časovka. Podle toho, jak jsme si stáli v GC, měl Brad v tuto chvíli větší šanci na konečné vítězství. Takže teď bylo potřeba, abychom všichni makali na sto procent a pomohli tomu.

Moje argumentace byla zrovna tak strohá. Co nastane, když – jak si všichni vzpomeneme z posledních dvou závodů Grand Tour, které Brad jel – v posledním týdnu začne ztrácet nebo spadne nebo se něco pokazí? Co když se něco z toho přihodí a já budu pořád příliš daleko za Nibalim, abych byl ještě schopen ho znovu dostihnout?

Dave byl muž, který má plán pro každou příležitost. Povídal, že není dobré mluvit o nějakých „co kdyby“. Tohle byla fakta. Musíme se řídit fakty.

Takže jsme mluvili o faktech. První den jsem píchl. Žádný nouzový plán. Fakt.

Dave se za tohle opomenutí okamžitě omluvil. Stala se chyba. Byl upřímný, ale tady jsme přešli k jádru věci. Byly tam přísliby, počínaje defektem po speciální lehoučká kola a dráty, jež používal výhradně Brad, se všechno zaměřovalo na Brada. Myslel jsem si, že tohle je tým, který nikoho nepřehlídí.

Dave mi řekl: „Brad chce jet domů, chystá se sbalit tašky a úplně odstoupit ze závodu.“

Vzpomínám si, jak mě napadlo, jestli je tedy v pořádku nechat ho jít a nepodat ruku někomu jinému. A pokud nás opustí, budu mu muset odnést zavazadla? Můj názor zněl, že jsme na Tour. Kolik takových příležitostí se mi v kariéře ještě naskytne? Chtěl jsem jen to, na čem jsme se dohodli. Nedělal jsem žádný převrat; jel jsem závod.

Povídali jsme si snad půl hodiny o tom, kde tým byl a jak to v podstatě dospělo až do bodu, že zrovna tady, zrovna teď nemám ani zdaleka tak silnou pozici jako Brad. Musel jsem to akceptovat.

Rozebírali jsme různé scénáře. Kdybych zaútočil a Nibali šel se mnou a oba bychom dojeli do cíle společně, byl bych ve žlutém trikotu já. Ale kdybych pak ve stejné pozici 2 kilometry před cílem píchl nebo se mi v závěrečných pár kilometrech přihodilo něco jiného, ztratil bych čas na Nibaliho a potom bychom Brad i já o žlutý trikot přišli.

Od Dava to byla celá hromada „co by a kdyby“, ale dokázal jsem to vnímat i z jeho pohledu. Chápal jsem základní kontext, ale pokud šlo o sliby, které mi dali, pořád jsem se neubráníl dojmu, že mě nechali ve štychu.

Druhý den ráno jsme nasedli do autobusu, všichni si zalezli do zadní části a zavřeli dveře z matného skla. Byli tam Brad, Sean Yates, Dave a já. Tim taky, aspoň myslím.

Měl jsem pocit, že mě Sean Yates zradil. Nastolil mnohem tvrdší linii a v podstatě mě začal kárat za to, co se stalo předchozí den.

„Jel jsi v rozporu s plánem; rozhoupal jsi naši loď“ a to už se nesmí opakovat. V závodě si nějakým způsobem vedeme; a ty to nesmíš ohrožovat.“

Když jsme spolu večer předtím mluvili, nebyl vůbec takový. Měl jsem pocit, že dostal pokyn, aby před Bradem vykonal moji popravu zastřelením.

Otočil jsem se přímo na Brada a řekl mu: „Poslyš, pokud se mnou máš problém, přijď rovnou za mnou, neobcházej jiné lidi a ten problém ještě nezhoršuj. Přijď si o tom se mnou popovídat a můžeme to vyřešit. Ale ničemu nepomůžeš, když to budeš vykládat Seanovi, Davovi, když budeš komukoli jinému vykládat, jaký máš problém nebo proč jsi nešťastný. Mluv o tom se mnou.“

Přikývl a zamumlal pár slov. Pojal jsem podezření, že tohle může být způsob, jakým se Sean s Davem snaží Brada uchlácholit. Brad by to sám od sebe nikdy neudělal. Tohle neměl v povaze. Opravdu se od něj nedalo

čekat, že s vámi povede nějaké rozhovory a bude něco rozbírat, obzvlášť na Tour, kde byl pod vším tím tlakem a ve stresu. Kroužili jsme kolem něj a jeho nálady představovaly jakýsi dopravní ostrůvek.

Vrátil jsem se do týmové části autobusu za ostatními s pocitem, že ať bylo mezi mnou a Seanem cokoli, je to pryč a že mi není dovoleno jít si pro výhru v horské etapě, přestože Brad by si pořád mohl zajistit vítězství předposlední den v časovce. Ale bez ohledu na to jsem měl Seana rád. Chovám k němu velkou úctu jako závodník a myslím, že jako ředitel odvedl opravdu kus dobré práce. Byla čistě moje osobní věc, že jsem se cítil trochu zklamaný. Myslel jsem, že byl větší formát, než aby dokázal zahrát jen tohle malé představení.

Toho dne, kdy média nafoukla celou epizodu na La Toussuire a nazvala ji podle proslulého pistolnického souboje z Divokého západu „Přestřelka u O.K. Corralu“, jsme jeli dlouhou, otupující etapu. Během závodu jsme pořád mysleli na to, co se dělo předchozí den. Těžko si na něco z téhle etapy vzpomenu.

Moji nejbližší mi říkali pořád tu samou věc: nenech se tím strhnout. Dobrá práce, snaž se zuby nehty. Byli zklamaní způsobem, jakým mě drželi zpátky, ale já nejsem typ člověka, který by něco vzdával.

Mezi La Toussuire a druhým volným dnem Tour v Pau jsme museli ujet ještě čtyři etapy. Spal jsem velmi málo, v těchto dnech i o volném dnu. Hodiny jsem ležel a nemohl zabrat. Slyšel jsem Richieho, jak usnul, zatímco já tam ležel a myslel na všechny možné věci, co se mi honily hlavou. Jak bych mohl jet jinak? Jak bych si mohl pomoci, aniž bych ohrozil pozici, v níž byl Brad? Začal jsem přemýšlet, jestli mě nevykoupili, zda mě v týmu nepodepsali jenom proto, aby mě zneškodnili a neutralizovali. Kdybych na téhle Tour jezdil pro Garmin a ohrožoval Brada, takové otázky by zazněly.

Přemítal jsem nad možnostmi, jaké jsem měl. Mou myslí proběhlo každé jednotlivé „co kdyby“.

Kdybychom dojeli do Paříže a Brad by vyhrál, měl by ještě větší nárok vrátit se příští rok a obhajovat titul? Dělal jsem tady ze sebe jen blbce? Jak tohle funguje? Kam bych měl z dlouhodobého hlediska zapadnout já?

Tihle hoši mě opravdu nebrali vážně. Nejen, že nedostanu šanci vyhrát Tour v roce 2013, dokonce mi ani neumožní, abych se o to pokusil.

Chtěl jsem vědět, jaký mám potenciál. Chtěl jsem v horách jet na doraz, dokud nezhebnu! Chtěl jsem vyčerpat svoji energii a jednoho dne se muset

doplazit k cílové čáře. Chtěl jsem zažít dny, kdy se ve sprše budu muset posadit, místo abych stál. Chtěl jsem vědět, jak daleko můžu zajít. Tohle je základ sportu, vydolovat talent, milovat tu neskrývanou schopnost jít proti někomu, kdo dělá to samé.

Dělal jsem si starosti, jak tým zareaguje. Kluci si všímali všeho. Mysleli si, že já jsem tady ten zloduch? Od Richieho se mi dostalo spousty útěchy. Po celou dobu se choval stejně a řekl: „Prostě dělej, co musíš.“ Nemusel to už znovu opakovat.

O těch nocích jsem vydržel bdít do čtyř do rána a obvykle psal textovky Michelle. Esemesky. Esemesky. Esemesky.

O půlnoci povídá: „Dobrá, tak já jdu teď spát, zítra máš závod.“

Zhruba o hodinu později jsem jí poslal zprávu: „Opravdu nemůžu spát. Jenom se tady povaluju, jsi pořád vzhůru?“ A ona vstala a dělala mi společnost.

Snažili jsme se bavit o jiných věcech, ale vždycky jsme se vrátili k závodění a k tomu, co se děje v zákulisí.

Zašel jsem si dolů na snídani a toužil po kávě, jenže ráno v den závodu jsem si kafe nedopřával. Nemyslím si, že je úplně zdravé dávat si po ránu povzbuzující prostředek. Tenhle stimulant člověka dehydruje a je kyselé povahy, takže váš žaludek začne pracovat od rána po acidním kopanci. A ten vás později určitě srazí, pokud ho něčím nenahradíte.

Ráno byla těžká. Slyšel jsem zvonění budíku a věděl, že jsem tam do brzkých hodin jen ležel a psal zprávy a přemítal. Jakmile jsem se však probudil a vstal, už jsem byl v pohodě.

Tohle byly prázdné dny. Nejen pro mě, ale pro celý tým. Šli jsme za vítězstvím v Tour, ale bez radosti.

V druhý odpočinkový den Tour za mnou přišli do hotelu můj bratr Jono s Nozem. Byl jsem rád, že jsem zase s nimi.

Tým venku na trávníku před hotelem pořádal tiskovou konferenci a po ní jsem v hotelovém salonku prožil svých patrně nejlepších dvacet minut s Nozem a Jonem. Seděli jsme tam a bavili se, načež přišlo pár novinářů, kteří chtěli individuální rozhovor. Vzpomínám si, jak Jono ve snaze chovat se zdvořile povídá: „Poslouchejte, pánové, teď ne. Právě si povídáme a máme na to jen pár minut, neviděli jsme se, ne, teď ne.“

Trocha naděje!

Alex Carera, který mě pořád zastupoval jako agent, mluvil během dne s Davem. Výsledkem bylo, že za to druhé místo mi zkrátily prémie.

Byly to jen peníze, ale přinejmenším mohli uznat, že jsem něco obětoval. V týmu pochopili, o čem jsem mluvil. Rád bych vyměnil tu prémie za šanci závodit a vyhrát; o peníze tady nešlo. Ale bylo to gesto.

O volném dnu jsme se vydali na obvyklou týmovou vyjížd'ku. Vládla tam zvláštní atmosféra. Žádné nadšení, žádný pocit z toho, čeho jsme dosáhli. Ale v jednu chvíli jsme s Bradem jeli vedle sebe. Přitočil se ke mně a povídá: „Poslouchej, Froomey, nedělej si s tím starosti, tvůj čas určitě přijde, a až se sem za rok zase vrátíme, pojedeme pro tebe.“

Podíval jsem se na něj. Vypadal, jako by říkal, že by tím vším nechtěl znovu projít. Pokud by vyhrál, tím by to pro něj skončilo. Soustředil by se na něco jiného, ale vrátil by se, aby mi pomohl. Těch slov jsem si ohromně vážil; pro Brada tohle nebylo zrovna typické.

Cítil jsem se v pohodě; tohle byl Bradův čas. Popřál jsem mu hodně štěstí. Věděl jsem, že to pro tentokrát ještě musím překousnout, ale dostalo se mi uznání, dokonce od Brada, že v budoucnu se stanu lídrem, a on tam příště bude od toho, aby mě podpořil.

To už znělo líp.

Následující den probíhal jako obvykle. Cav upadl v občerstvovací zóně, Richiemu se pak taška s jídlem zamotala do řídítek a krešnul taky. Nibali šel do úniku pod Peyresourde v Pyrenejích. Dohnali jsme ho. Táhl jsem já. Táhl Brad. Spolupracovali jsme a neposkytli médiím nic, v čem by se mohla šťourat.

Poslední tři hlavní uchazeči na celkové umístění (pokud počítám sebe, Brada a Nibaliho) jeli všichni pohromadě. K tomu se nedalo nic dodat. Až do poslední horské etapy: Peyragudes.

Sedmnáctá etapa: čtvrtek 19. července, z Bagnères-de-Luchon do Peyragudes, 143,5 kilometru

Ráno před Peyragudes jsem se probudil a cítil se fantasticky; jako kdybych celý den předtím odpočíval. Už když jsem přišel na snídani, šlo mi všechno od ruky. Připadal jsem si svěží. Cítil jsem se vážně dobře. Moje nohy byly jako pokušení, jako čertík na rameni: *Hej, Chriši! Pssst! Horská etapa? Jseš v pohodě, co?*

Předchozí večer jsem mluvil se Seanem. „Poslyš, když dospějeme do fáze, kdy na posledním kilometru zůstaneme jenom my tři, můžu si dojet pro vítězství v etapě? Pokud bude Bradley mít svoje jisté, nebo jestli se zbavíme Nibaliho, můžu to zkusit a jít na prvenství?“

Jeho odpověď zněla „ano“. A to za předpokladu, že Bradley to bude mít v kapse. A že Bradley s tím souhlasí.

Nepídil jsem se, jestli ten souhlas podal písemně. Odplul jsem pryč. Můžu mít šanci jít si pro etapové vítězství. Prostě jsem směl. Jakmile dojde k úniku, který nás nemůže ohrozit, nechají mě jet. Pokud by Brad potřeboval dělat společnost, zůstanu s Bradem. Tahle rovnice však obsahovala plno Davových „co kdyby“.

Překonali jsme Col de Menté, Col des Ares a tak dál, načež nás v naší skupině uchazečů o žlutý trikot zůstalo celkem osm. Brad a já, samozřejmě Nibali, Van den Broeck, Pinot, Van Garderen, Rolland a Chris Horner. Valverde se někde po cestě vydal do sólového úniku za slávou. Hodně štěstí, Alejandro.

Byl to úžasný den. Vzpomínám si, jak už jsem si dokonce na předposledním výstupu na Peyresourde pomyslel, že se po něm něco začne dít a někdo odpadne; byl to náročný den, závodilo se za velkého vedra. Tohle byla etapa otřesů. Všichni se trápili. Cestou na vrchol jsem se maličko stáhl, abych měl o každém přehled; díval jsem se, kdo tam je, kdo šlape ztěžka, kdo vypadá, jako by byl v posledním tažení.

Do vysílačky mi řekli, že Valverde není příliš daleko před námi; brzy bychom se mohli dostat do čela závodu. Kluci, kteří jeli v úniku, odpadali; jeli v něm celý den. Měl jsem naději.

Před klesáním z Peyresourde, na cestě k závěrečnému výstupu na Peyragudes, jsem se naklonil k Bradovi a požádal ho o souhlas. Řekl jsem mu, že Nibali je na kolenou, vypadá příšerně. Jakmile jsem se protáhl zpátky, abych se mrkl, bylo vidět, že se s tím opravdu pere. Bylo poznat, jak se přemáhá; nebyla tam žádná plynulost. Povídám Bradovi: „Poslyš, Nibali je absolutně v koncích. Můžu vyrazit do závěrečného stoupání? Už tady nezbyl nikdo z těch, co můžou vyhrát. Můžu si jít pro vítězství? Valverde je v dosahu.“

Zamumlal něco jako: „Je moc daleko, únik je moc daleko.“

Vzápětí se ozval z rádia Seanův hlas a říkal, že jsme ani ne minutu od nich. Otočil jsem se na Brada, abych viděl, jestli tvrdí něco jiného, ale on se jen koukal dolů na silnici.

Vznášel jsem se. Cítil jsem se dobře. Slova z Cavova vzkazu mi bzučela v hlavě; ty dvě citace. Připadal jsem si, jako by mi ten den vycházelo všechno, jenom kdyby mi Bradley přikývl.

Neudělal to, takže jsem se místo toho pokusil dostat nás k poslednímu výšlapu. Nasadil jsem na čele dobré tempo, ujistil se, že Brada mám v závěsu, a potom ho zkoušel vytáhnout až k uprchlíkům. S tím, že se ukáže, jestli setřeseme ostatní. Byl jsem připravený odvést vepředu veškerou práci, ale když jsem viděl, že bych nemohl zaútočit, přišlo mi to teď pro mě jako ta nejlepší volba. Cítil jsem se vážně dobře; byla by škoda toho nevyužít.

Zítřka nás stejně čekal rovinatý den.

V naší osmičlenné skupině se otevřela mezera a pár kluků odpadlo. Vypadalo to, jako by všichni měli potíže, kromě Brada a mě. Brad vypadal dobře – myslel jsem, že je na tom pořád docela solidně. Postoupili jsme do čela naší grupy, a jakmile jsem začal přidávat, stačil se mě držet. Netrvalo to vůbec dlouho a zůstali jsme tam jenom my dva. Pořád jsem se ohlížel pod rukou a přes rameno, jenom abych zkontroloval, že tam je. Myslím, že si taky uvědomil, že všichni kolem odpadli. Nic neriskoval. V téhle etapě měl po starostech.

Začal jsem mu říkat a gestikulovat na něj: „Pojď, jdeme do toho! Pojed! Můžeme jít do trháku.“

V tu chvíli jsme před sebou měli už jen dvě zatáčky. Po prvních dvou kilometrech stoupání byli před námi necelých 40 sekund. Tolik jsem se na to cítil, že jsem byl jako dítě, které tahá tátu za rukáv a prosí: „No tak, no tak.“

Jenom taťka se neobtěžoval. Sean do rádia říkal: „Jen zůstaňte spolu, kluci, zůstaňte spolu. Držte se u sebe celou cestu až nahoru.“

Nepřemýšlel jsem o tom, že bych v téhle fázi sám zaútočil, ale zkoušel jsem Brada motivovat, vdechnout mu trochu života. Právě v tomhle okamžiku vyhrál Tour de France. To bylo místo, kde se rozhodlo o vítězi celého závodu. Čas dát tomu trochu šťávu.

Dostal jsem ho za sebe a začal šlapat, postupně se snažil zvyšovat rychlost, ale pak zhasl a já musel zvolnit. Neříkal mi, kdy vysadí, takže jsem ho celou dobu musel pořád hlídat. Rozhlížel jsem se, abych měl kontrolu, kontrolu, kontrolu, snažil jsem se kvůli němu udržovat tu správnou a přiměřenou rychlost. Ale vypadali jsme, jako bychom se celou dobu navíjeli a zase odvíjeli. Jak jojo. Asi kilometr a půl před cílem se cesta napřímila. Napadlo mě: „Ano, přesně tady se můžu vydat úplně ze všeho, jet co nej-

rychleji, poněvadž cesta je rovnější a on se v háku líp udržel v mém závětrí. Může se za mnou vézt o něco pohodlněji.“

V jednu chvíli jsem nechal viset ruku po straně jako Sugar Ray Leonard, když provokoval soupeře, aby mu dal ránu. Nic. Švihl jsem rukou: no tak, vydrž, vezmi za to. Nic. Teď jsem byl taťka já. Připadalo mi, že si bobánek přeje, aby ho nesli.

Závod se pro Brada podařilo vyhrát a dlouhý boj skončil. V tomhle konkrétním okamžiku jeho života jsem pro něj byl mizerným společníkem.

Teď už jsem se jen těšil, až pojedu domů, vymaním se z téhle nepříjemné situace, jaká mezi námi zavládla. Cílovou čáru jsme přejeli jako dva vedoucí jezdci, načež nás obklopily dvě různé skupiny novinářů. Nevím, na co se ptali Brada. Otázky směřující na mou osobu byly variacemi: „Co to děláte? Mohl jste závod vyhrát sám.“

Michelle o výstupu tweetovala: „Zatraceně, musíš šlapaaaaat.“

Kluci se toho chytli docela rychle.

„Měl jsi prostě šlapaaaaat. Proč jsi to neudělal? Nechtělo se ti útočit?“

Držel jsem partu. „Brad je v optimální pozici, aby závod vyhrál, a v tuhle chvíli se chystá v něm zvítězit, takže – jsme na správné cestě. A ne, útočit nebudu, nic takového.“

Přinejmenším jsem si uvědomil, že všechno směřovalo právě k tomuhle. Nikdy to nemohlo dopadnout jinak. Příběh byl dokončen dlouho předtím, než jsme přijeli do Francie. Bradley vyhraje. Kniha byla dopsána. Dokument natočen. Slib splněn.

Právě jsme to ztvárnili. Spousta věcí měla smysl a za tu námahu stála a mnoho jsme se toho museli ještě učit.